

Pauli Nielsen:

Hugsið tykkum komandi várið lagt fram sum eitt lógaruppskot

Otta, tá ið eg gangi og hugsi um tað, sum eg skal segja til eitt tíkt høvi sum hetta, tá ið ein flakkar er liðugur á skilinum, tá kom eg aftur til danska skaldin Benny Andersen.

Hann er so ófórtur at taka til, og sum ikki eina ferð fór okkurt, sum hann hevur sagt ella skrivað, tá mola í hvidinum á mær, nóg havi málið um tykkum, sum veru útskrivað í dag.

Síðan eg á fyrsta sinni hatta unga skaldin, Benny Andersen, á einum neorúndskum skeiði fyri læraralesandi í 1965, havi eg altíð forvinst eftir tí nýggja, sum komið er frá hansara hendi.

Men eg eri rættiliga visur i, at hevði eg ikki hørt hann ta ferðina, so hevði eg fingið fríð fyri honum.

Og tað hevði verið stórt spelið fyri meg.

Henda stutta samvera gav mær varhuga av onkrum, sum eg ikki visti var til. Ein

varhuga av, hvør ómóandi kelda er í tí ókenda.

Og soleiðs munnu flest okkara koma vísa á ymsk viðurskifti, sum hava fingið tað at ríva fyri huganum.

Ónkrastaðni tekur hann

soleiðs til orðanna:

«Leggú til merkis, hvat ið fær fólk at syngja, og hvat ið fær tey at halda uppat. Ger ein sang sum byrjar, har tey gevast».

Soleiðs sigur Benny Andersen.

Ikki ringasta ráðni at geva nýklakum pedagogum, og nú fáa til tey.

Tað er okkara uppgáva sum dagagur at fáa sangin um lívið at liva allar dagar.

Og eg kann ikki bara mæla at lata meira renna úr somu keldu.

«Hugsið tykkum hetta komandi várið lagt fram sum lógaruppskot».

Ja, hvussu mundi tað ver-
ið.

Pedagogiska arbeiðið við børnum, ungdom og ófól-

forum er sum várið.

Tað er sum at seta blómur saman eftir anga, líti, hendi

o.s.fr., so at hvør blómur kemur til sín rætti í heildin.

Venjing ger undirverk.

Og meðvitaðu arbeiðið við einum sjálvum.

Skriva eitt brevið til blóm-

utssýni og greið frá teimum grundgongdum, sum tað

er sett saman eftir.

Tað kundi gjóvð seigjað

at standa ímóti teimum, ið

vilja hulla okkum inn, at tað

ber til at byggja spíralar og

at vartuðu náttur, uttan

at tað rennur upp á slókk.

Alt skil ganga við rík-

andi ferð, og tað er fyri tað

við skulu brenni byrja fyr-

ir og fyri við so at siga hvort-

ir sum helst, og soleiðs

eigar tað at vera, skulu vit

luta eftir teimum, sum hava

kastað allar sín alsk, allt silt

allt og sína insu trýgv á

óalmu marknaðarkreftin-

ar.

Men tá hava vit men-

isku ikki vírt sum men-

isku, men einans sum ra-

væra í framleiðslu. Og vit

veru tað, sum vit hava, og

ikki tað, ið vit eru.

Er tað manssamleiki?

Finski heimspjokurinn,

Georg Henrik von Wright,

sigur einastaðni í bók sinni:

«Sinnit okkara - mann-

asinnit - heldur ikki til

stóðugt vaksandi ferðina,

sum nútíðin nývör okk-

um inn í. Trýstid at fylgja

við bittir við at gera okk-

um menniskju til maskin-

ur, og tað er sannliga ein

sjúklig gongd».

Dolgur er hann, sum ikki

hevur høvðið við set, og

tað sum kemur frá búkunum

og hjartanum, men uttan

fyrlit bara rennur eftir tí

nýggjasta av tí nýggja.

Sum ungandið áður er

neyðt, at vit menniskju

læra at hugsa okkum.

Semastu öldurmar hava vit

menniskju fúnið upp á

bæði eitt og annað, sum

skulu eivert tað lættari at

lyggjast fyrsta tíðina í ut-
búgving tykkara. Tíð, sum
fór fyri skeiði.

Ikki til umbúgan, men til
kegl.

Og til tvørsmið við lógum
og regluleikum á lofti.

Lógargrundlagið undir
vörnum á Føroya Lærara-
skúla var ikki hildið at vera

nóg haldast, um tilíkt kundi
veru loyvt.

Tað harmar meg, at tit
skuldu koma í ta støðu, men

samsandið leggjast og um,
at kanska júst tað nóg hevur

gjørt okkara sters og meir
meirvita um tær uppgávur,
sum hava mesa tydingin í

pedagogiskum arbeiði.

Eg haldi, at eg skyldi
tykkum at nevna hetta í dag,

og eg havi einki ímóti, at
tað kemur alment út, tí

skundandi vilji til samstarv
er helst ringasta maran,

sum ríður hesi tíðin. Og
tá ið tað er so frammarliga í

pedagogiska samstarvinum
so er ímóti, at vit hava langt

eftir, til stóri samstarvs-
vilja yvirhvar.

Hesum sambandi havi eg
hug at siga ein av segum

gamla Esop.

Tað er segan um skugga
ásmun.

Ein heitan sumardag
leigði ein ungdomur ein

ásna at flyta seg úr Athen
til Megara.

Um middagsleitið var
hittin so brennandi, at tit

skiltu seg undir lóðni á
tykkara komandi grannum

í yrki, teimum læraralei-
andi.

Hetta skapti ónd og ó-

Tey 14, sum finga prógv
vára hesi, nevnd í
hóskunarbók: Jarvin
Hansen, Rina Hansen,
Gitta Henriksen, Sólvi
Jacobsen, Sverbjørn
Johannessen, Bára
Johannessen, Jakup
Joannesson, Lis Undir
Kletti, Ingvar Næs, Borge
Persson, Gadríð
Rasmussen, Ingva av Reyni,
Jana Stenradal og Rina
Tausen.
Mynd: Alvar Hørdalen

Eg vóni, at tit nú hava
fingið so gott í beinni, at
tit orka at standa ímóti, tá
ið teir einföldu avgerðir
taka menniskja í okkum av
fóttum.

Vit nærkast lóðum hjá
sumnum, har várið verður
lagt fram sum lógaruppskot

saman við uppskotum um han-
dligari fyrntaði egg,
o.s.fr.

Tá reður um at taka frá-
greiðingina um blómtyssab
fram aftur. Hvussu var tað,
vit settu hana saman, og

hvussu kann tað gerast up-
pattur betur?

Hjartaliga til haku við
próvinum góða eydnu við
lívinum.

vera við, at hann hevði
sama rætt til skuggan,
sum ungdomurin hevði.

«Ha!» segði hann umgi
maðurin. «Havi eg ikki
leigað ásmun til alla fer-
ðina?»

«Já, sjá vandin», segði
ásmunsharinn, «tú leigaði
ásmun, men tú leigaði ikki
skugga ásmuns».

Av hesum skilt, at
Ov nógvar ósemjur hava
bara ein skugga sum grund-
arlag.

Og tað er óheppið, tí
brenni taka til sín tað, sum

tey sigga og hoyra, nóg
meira enn tað, sum lísið
verur onanvir tey.

Eisini hetta visti Esop.
Eg haldi, at segan hjá

honum um teir báðar
krabbarnar, er eitt gott
dømi.

«Ein bonkrabbi og ungi
hennara vóru til gongu
fram við strondini.

Tað var av fagrasta
veðri, men mammu-
krabbin hevði so nóg um

at vera at hava at ungan-
um, at hon samsaði við ikki

veðrið.

«Hvílukkan gongur tí
ikki sum aðrir skapningar
ganga - framfyrir heldur
enn eftir líðni?» grenjaði
hon.

«Góða mamma», svar-
aði krabbabarnin, «hova
mæst at siggja teg ganga

soleiðs einaferð, so skal eg
ganga sum tú».

Av hesum skilt, at
Dømið er besta læran.

Dømið og fríbur til sam-
veru og til sín sjálvs.

Tað eru allar grundir til,
at vit pedagogar eru á vandi,
haldi, tí hvarvástreyming

sum hoyrast mest í okkara
tíð, eru mannvondir.

Og tí hava vit skyldu at
gera mótskú.

Inni á Gøtu skal nú byggjast liðugt!

Soleiðs sigur Eivør, sum hevur
búið Inni á Gøtu í 4 ár.

«Mær dámdi væl at byggja Inni á Gøtu. Hetta ger
okkum møguleika at byggja í einari stak, sum húsak-
okkum. Vit kunnu gæta húsans skap og innrætting
sum vit vilja, og vit kunnu byggja fyrri ein rimligan
penga».

Byggjingin gerur eina kenslu av at hugna til ein býing
og fyr, at samanhaldið er gott. Útsýnið er frumt og
Inni á Gøtu er eitt ótrúligt hús. Nætturin
liggur frítt fyrri, og hjá húsar deigja. Eg verði ofta
spurdur, um tað ikki er einandi Inni á Gøtu. Hetta
haldi eg, at eg kann siga, at tað er ikki verið ein
alvinslusi. Eg havi fyrri við Høvsvegin, og er tað
náðt, so er tað byggingin. Støtt sagt: Okkum dámar
væl at hugna her».

Eivør, sum er húsar, Inni á Gøtu
húsarinn Jákup, sum er húsarinn, Inni á Gøtu
húsarinn Jákup, sum er húsarinn, Inni á Gøtu

13 grundstykki Inni á Gøtu verða nú lýst til sølu, og skulu húsini verða
innlokað áðrenn 31. desember 1997. Hetta eru Eigarafelegið, Byráðið og
Sparikassin samd um. Tað er Sparikassin, sum stendur fyri søluni.

Leingi hava húsini stóð sjóns í bygg-
ing Inni á Gøtu. Kreppan rakti, og stóru
partur av bygginingini mátti stóga. Men nú
skal tað ólúða, sum hevur verið til ampa
fyri íðvegar Inni á Gøtu, byggjast liðugt.
Tí ikki er stuttligt at búgva á einum bygg-
plássi í nógv ár.

Hugskotið við bygginingini var gott. Danske
Arkitekter Landsforbund heitir hug-
skotið við Bygghattaprisinum í 1991.

Hugskotið var at geva fólk til rásarum til
at geva bygginingum skap eftir einari skip-
aðari atlan. Alt er gjørt klárt til sjálva bygg-
ingina. Grundstykki eru planað. Brand-
múrur eru uppsett millum húsini. Vegur,
streymur, vatn og kloakk eru lagd til.

Húsini Inni á Gøtu liggja oman fyri Hvíta-
nesvegin, beint eftir at Vegurin langt kemur
oan í hann. Húsini eru sett eftir landslag-
num og standa útast á bakkatrøini og

ylgia henni fram við Hvítanesvegnum. Hetta
gevir eitt framtíðigt útsýni yvir Skálaförð-
in og út í havi yvir móti Nólsoyni.

Treytirnir fyri at keypa eitt grundstykki Inni
á Gøtu, er at keyparin bindur seg til at inn-
loka húsini áðrenn 31. desember 1997, og at
húsini verða fíggað í Føroya Sparikassa.

Bó skulu latast Føroya Sparikassa á tlf.
14800. Vit vita at áluga er fyri grundstykki-
num, og er tað til umráðandi at gera skjott av.

Tosa við: Eivør Debes, lokal 308
Ingó Dahl, lokal 305
Hans Jacob Poulsen, lokal 307

Grundstykki, sum eru til sølu, eru tvey 13, sum eru merkt við grønum.
Grundstykki eru uml. 230 m². Sjálfr byggjast er uml. 45 m² og verða
búðirnar í trimum hálðum. Støtt verður samlaða flatan uml. 135
m² á úthýggjast.

Alt er gjørt klárt til sjálva byggjingina. Grundstykki eru planað.
Brandmúrur eru uppsett millum húsini. Vegur, streymur, vatn og
kloakk eru lagd til.

**FØROYA
SPARIKASSI**
Sverrigata 4 • Tlf. 14800

